

Risale-i Nur'un talebelerinin özellikleri

Risale-i Nur Talebeleri, "...birbirlerini teselli, hem kuvve-i mâneviyelerini takviye, hem tatlı sohbetle müzakere-i ilmiyede bulunmaları, hem Nurların yazması-okunması ve mütalâalarıyla bu geçici zahmet ve sıkıntıların elem noktasını silerek rahmete döndürmeye ve fâni saatleri bâki saatlere çevirmeye muvaffak olurlar..."¹

Bu tür davranışları ile, "Nurcular cemiyet memiyet, hususan siyasî ve dünyevî ve menfî ve şahsî ve cemaatî menfaat için teşekkül eden cemiyet ve komite değiller ve olamazlar."²

Bunun için; "Nurcularda hakikî, hâlis, sırf rıza-yı ilâhî için ve müsbet ve uhrevî fedailer var ki; mason ve komünist ve ifsad ve zındıka ve ilhad ve taşnak gibi dehşetli komiteler o Nurculara çare bulamayıp hükûmeti, adliyei aldatarak lâstikli kanunlarla onları kırmak ve dağıtmak istiyorlar. İnşallah bir halt edemezler. Belki (Muhakkak ki, bu,) Nurun ve imanın fedailerini çoğaltmaya sebebiyet verecektir."³

Günümüze döndüğümüzde, olaylara ve gelişmelere baktığımızda, hiç gereği yokken cemaat içinden veya dışından, belki (!), sırf hizmet düşüncesi ile cemaatimizin birliğini, bütünlüğünü, hizmet gidişatını, ihlâsını etkileyen hareketlerin, davranışların olduğunu müşahade ediyoruz.

Belli ki, bizleri; birileri (!) kullanmak veya aramıza ihtilâf sokmak istiyorlar. Bunun sebebi de sayı olarak az olmamıza rağmen etkide, hizmette, sonuca gitmede, sağlam ve doğru, isabetli öngörülerde bulunmak yönünden kuvvetli olduğumuzdan olabilir (mi)?

Kardeşlerimiz; işin, konunun bu yönünü iyice düşünmelidirler.

Fakat Üstad bunun için yıllar öncesinden diyor ki; "Siz bu şiddetli imtihana girmek ve inceden inceye sizi kaç defa altın mı, bakır mı diye mehenge vurmak ve her cihette sizi insafsızca tecrübe etmek ve "Nefislerinizin hisseleri ve desiseleri var mı, yok mu?" üç dört eleklerle elenmek; hâlisâne, sırf hak ve hakikat namına olan hizmetinize pek çok lüzumu vardı ki, kader-i ilâhî ve inâyet-i Rabbâniye müsaade ediyor. Çünkü böyle meydan-ı imtihanda inatçı ve bahaneci insafsız muarızların karşısında teşhir edilmesinden herkes anladı ki, hiçbir hile, hiçbir enâniyet, hiçbir garaz, hiçbir dünyevî, uhrevî ve şahsî menfaat karışmayarak, tam hâlis, hak ve hakikatten geliyor. Eğer perde altında kalsaydı çok mânâlar verilebilirdi. Daha avâm-ı ehl-i iman itimad etmezdi. "Belki bizi kandırırlar" der ve havas kısmı dahi vesvese ederdi. Belki bazı ehl-i makamat gibi kendilerini satmak, itimat kazanmak için böyle yapıyorlar diye daha tam kanaat etmezlerdi. Şimdi imtihandan sonra, en muannid vesveseli dahi teslime mecbur oluyor. Zahmetiniz bir, kârınız bindir inşallah."⁴

“Hâlisâne, sırf hak ve hakikat namına olan (Risale-i Nur) hizmetinde” bulunan talebelerin ve bu hizmet mensuplarının bazı özellikleri ve manevî bağılıkları da olmalıdır gibi geliyor.

Önceki yazımızı, “Hâlisâne, sırf hak ve hakikat namına olan Risale-i Nur hizmetinde” bulunan talebelerin ve bu hizmet mensuplarının bazı özellikleri ve manevî bağılıkları da olmalıdır, şeklinde bitıştirdik.

Bunların örnekleri lâhikalarda çoklukla kaydedilmiş. İlk örneğimiz Barla Lâhikasından bir mektupta şu şekilde; “Hüsrev senin için Yirmi Dokuzuncu Sözü yazıyordu. Yazdığı vakitte Hüsrev vasıtasıyla çok mübarek Ramazan hediyesi aynı anda gelmesiyle beraber, aynı gecede ben senin hanen tarafına ve hanene geldiğimi rüyada gördüğüm gibi, iki gece evvel, elhak ikinci bir Hüsrev ve ikinci bir Süleyman olan Süleyman Rüştü, aynen sizi görmüş. Bundan anladık ki, bizler bir menzil içindeki adamlar hükmündeyiz. Maddeten uzaklık tesiri yok ve birbirimize karşı münasebet-i âdiye dahi kaydedilir.”⁵

Yani Risale-i Nur Talebeleri arasındaki ilişkilerde sadece maddî değil aynı zamanda manevî rabitalar da mevcuttur.

Yine şu mektuba bakalım, bu bağlantı nasılmış; “Risale-i Nur’un mensupları, şuur ve ihtiyarları haricinde birbiriyle münasebettar, birbirinin hâdiseleriyle alâkadar olduğuna bir delil de bugünlerde oldu. Şöyle ki: Oradaki hâdisenin vukuundan bugüne kadar, buradaki muhtelif tabakalardaki talebelerin vaziyetleri ehemmiyetli bir hâdiseye yüzünden değişmiş gibi çekinmek ve münafıkların nazarını kendilerine ve bizlere celp etmemek için bir tevakkuf devresi geçti. Ben de hayret ediyordum. Hem, Nazif gibi birkaç zatın rüyalarının tabirleri, sizin hâdiseniz olduğunu anladık.”⁶

Bu manevî bağılıklar aynı zamanda bazen maddî olarak ta tecelli ediyor. “Hafız Ali ile Hüsrev o vakit o işte bulundular, çalıştılar, tâ o vakitte bu iki zat, ileride Risale-i Nur’a ehemmiyetli hizmette bulunacaklarını ve başta iki göz gibi, “İki bakar, bir görür” diye kuvvetli bir temenni ile ümit etmiştim. Cenâb-ı Hakk’a hadsiz şükür olsun ki, o ümidim o zamandan beri tahakkuk etti ve ediyor ve şimdi tam oldu.”⁷

Aynı durum başka bir mektupta başka iki talebe hakkında da vuku bulmuş; “Nur ve gül fabrikalarının hademe ve sahipleri, insanın başında iki göz gibidir; zahiren ikidir, fakat bir görürler. Ahvel (şası) gözlü, iki görür. Lillâhilhamd, bu iki cereyan-ı nuranî kemal-i ittihatdıkları.”⁸

Demek gerçekten Risale-i Nur’a sadâkatle, samimî ve ihlâslı bir şekilde talip olanlar ve bu dairenin içine dâhil olanlar, hem maddî hem de manevî olarak birbiriyle alâkadarane münasebetlerdedirler.

Risale-i Nur’un talebeleri arasındaki bağ-rabita hem maddî hem manevî demiştik.

Bunların örneklerinden bir kaçını daha bu yazımla aktarmak istiyorum.

Bu örneğimizde bir olayın olmadan daha önceden hissedilmesi ve talebeler ve Üstad arasındaki münasebet belirtilmiş; “Hem Risale-i Nur Şakirtlerinden Bekir’e o musîbet gününden bir gün evvel biri demiş: “Üstadın seni çağırıyor.” Bir hiss-i kablelvuku ile ikinci gün üstadının başına gelen ve rahmet-i ilâhiye ile hafif geçen müthiş musîbeti, düşmanların plânları derecesinde büyük, ağır hissetmiş tarzında, ağlayarak gayet korkaklık ve heyecan ile koşup geldi. O helecan ve ağlamasına hiç sebep-i zahirî yokken, yine heyecanını, ağlamasını teskin edemiyordu. Demek Risale-i Nur’a gelen musîbet, şakirtlerini kerametkârâne ikaz ediyordu.”⁹

Bunların sebebini Üstad bir mektupta şöyle izah ediyor;

“Salisen: Mabeynimizde münasebet manevî, ruhî, hakikî olduğu için zaman ve mekân müdahale etmez.”¹⁰ Aynı meseleyi talebeler de kaydetmektedir. Meselâ, “Galib der: “Hüsrev’le manevî bir irtibat hissediyorum.”¹¹

Başka bir mektupta Üstad Said Nursî, talebeler arasındaki ilişkiye zaman ve mekân farklılıklarının mani olamayacağını ve talebeler arasında manevî bağ bulunduğunu açıkça belirtiyor; “Ben, sizi yazılarınızda ve hatırımdan çıkmayan hidematınızda günde müteaddit defalar görüyorum. Ve size olan ihtiyakımı tatmin ediyorum. Siz de bu bîçare kardeşinizi risalelerde görüp sohbet edebilirsiniz. Ehl-i hakikatin sohbetine zaman, mekân mâni olmaz; manevî radyo hükmünde, biri şarkta, biri garpta, biri dünyada, biri berzahta olsa da rabita-i Kur’âniye ve imaniye onları birbiriyle konuşturur.”¹²

Yine talebeler arasındaki bu bağları bir mektubun başlığında şu şekilde ifade edilmiş; “Üç cesetli bir ruhun bir fıkrasıdır. (Yani Hafız Ali, Sabri, Sarıbıçak Ali.)”¹³

Bundan anladığımız üç talebe ayrı ayrı cesetlerde oldukları yani üç ayrı kişi oldukları halde aynı ruhu-düşünceyi taşıdıkları belirtiliyor.

Bunun için de Risale-i Nur’un talebeleri hakkında şöyle denebilir; “Hak ve hakikatin, Kur’ân ve imanın hizmeti olan büyük bir hazine-i âliye omuzlarında taşıyan zatlar, kuvvetli omuzlar altına girdikçe iftihar eder, minnettar olur, şükreder. Sakın birbirinize tenkit kapısı açmayınız. Tenkit edilecek şeyler kardaşlarınızdan hariç dairelerde çok var. Ben nasıl sizin meziyetinizle iftihar ediyorum, o meziyetlerden ben mahrum kaldıkça, sizde bulunduğundan memnun oluyorum, kendimindir telâkki ediyorum; siz de Üstadınızın nazarıyla birbirinize bakmalısınız. Âdeta, her biriniz ötekinin faziletlerine naşir olunuz.”¹⁴

Özellikle son paragraftaki Üstad’ın tavsiyelerine uymamız gerektiğini söylemeden geçemeyeceğim.

Dipnotlar:

- 1- Şuâlar, 446.
- 2- Şuâlar, 446.
- 3- Şuâlar, 447.
- 4- Şuâlar, 448.
- 5- Barla Lâhikası, s. 565.
- 6- Kastamonu. Lâhikası, 179.
- 7- Kastamonu Lâhikası, 350-351.
- 8- Kastamonu Lâhikası, s. 44.
- 9- Lem’alar, 135.
- 10- Barla. Lâhikası, 450.
- 11- Barla. Lâhikası, 451.
- 12- Kastamonu Lâhikası, 1. Mektup. s: 18.
- 13- Barla. Lâhikası, 445. 222. No’lu mektup.
- 14- Barla Lâhikası, s: 209.